Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ’: Γεώργιος Νικολάου, ο αθλητής της υπομονής!

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Ιουνίου, 2023

Ὁ μακαριστός Γιῶργος γεννήθηκε στό χωριό Πύργος Τυλληρίας στίς 6 Ἰανουαρίου 1964. Στό Πανεπιστήμιο μπῆκε πρῶτος ἀπό ὅλους τούς Κυπρίους καί τελείωσε μέ Ἄριστα τήν Νομική σχολή Ἀθηνῶν. Ἐρχόμενος στήν Κύπρο γιά διακοπές, ὅπως τό χωριό του εἶναι παραλιακό, πῆγε στήν θάλασσσα γιά μπάνιο. Ξάπλωσε στήν ἄμμο καί μετά δέν μποροῦσε νά σηκωθῆ. Στήν παραλία λιποθύμησε καί ἦταν λιπόθυμος ἀπό τίς 8:00 τό πρωΐ μέχρι τίς 8:00 τό βράδυ. Δέν τόν πῆρε εἴδηση κανείς. Ἔμεινε 40 ἡμέρες στήν ἐντατική. Μετά ἀπό πολλές ἐξετάσεις διαπιστώθηκε ὅτι εἶχε σκλήρυνση κατά πλάκας. Τότε γιά τά Κυπριακά δεδομένα ἦταν ἄγνωστη ἀσθένεια μέ πολύ λίγα ἄτομα νά πάσχουν ἀπό αὐτή. Ὑπῆρχε ἕνα κέντρο στήν Λάρνακα μέ κατάλληλα μηχανήματα καί ἐξοπλισμό γιά φυσιοθεραπεία καί ὅ,τί ἄλλο χρειάζονται τ’ ἄτομα αὐτά.
Οἱ γονεῖς του, λόγῳ τῆς ἀσθένειας τοῦ γυιοῦ τους, ἀποφάσισαν νά μετακομίσουν στήν Λάρνακα τό 1999. Δυστυχῶς ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ Γιώργου, ὅσο καί νά προσπάθησαν οἱ γιατροί καί ἡ προθυμία τῶν γονιῶν του, ἦταν μη ἀναστρέψιμη. Ἡ ὑγεία του ὅλο καί χειροτέρευε. Τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἦταν καθηλωμένος στό κρεββάτι καί σέ τροχοκάθισμα. Τρία- τέσσερα ἄτομα, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀνέλαβαν νά τόν ὑπηρετοῦν. Τοῦ πήγαιναν φαγητό ἤ τοῦ ἔκαναν γιά λίγο παρέα. Τόν πήγαιναν στό Ἰνστιτοῦτο γιά ἐξετάσεις, στούς γιατρούς καί στήν Ἐκκλησία.

Κατ’ ἀρχάς ποτέ δέν ἔτρωγε γλυκά, ὄχι γιατί δέν τοῦ ἄρεσαν, ἀλλά γιά ἄσκηση, ἐπειδή τοῦ ἄρεσαν. Νερό ἔπινε σέ συγκεκριμένη ὥρα καί συγκεκριμένη ποσότητα, ἔστω καί ἄν πέθαινε τῆς δίψας. Ἐπίσης κρατοῦσε τήν νηστεία μέ ἀκρίβεια. Τετάρτη καί Παρασκευή ἄλαδο, καί τίς Σαρακοστές νήστευε κανονικά, χωρίς νά χαρίζεται τοῦ ἑαυτοῦ του. Τά πάντα τά ἔκανε ἄσκηση. Τήν πεῖνα, τήν δίψα, τήν περιφρόνηση, τόν πόνο, τό κάθε τί. Ἔτσι εὕρισκε τήν δύναμη καί προχωροῦσε προσβλέποντας στήν μέλλουσα μισθαποδοσία. Διάβαζε καί προσευχόταν συνέχεια. Αὐτές ἦταν οἱ ἀσχολίες του καί ἡ παρηγοριά του.

Ἄν τοῦ ἔδιναν λεφτά, τά ἔδινε στό παιδί πού σύχναζε κοντά του, γιά νά τά μοιράζη. Ζοῦσε πάπτωχα, χωρίς νά κρατᾶ γιά τόν ἑαυτό του τίποτα. Ὅταν τόν ρωτοῦσαν «τί θέλει», ἔλεγε: «Τίποτα». Ἦταν ὅμως πλούσιος, γιατί δέν ἤθελε τίποτα, μόνο τόν

Χριστό. Μιλοῦσε πολύ λίγο, τά ἀπαραίτητα. Ζοῦσε σάν μοναχός, χωρίς νά τόν ὑπολογίζη κανένας. Ἦταν πεταγμένος καί περιφρονημένος σάν ἕνα σακκί ἀπό σκουπίδια. Ζοῦσε σάν ἔγκλειστος, χωρίς νά βγαίνη ἐκτός στίς ἐξόδους, πού ἔκανε γιά νά πάη στόν γιατρό ἤ στήν Ἐκκλησία καί αὐτό, χωρίς ἀπαιτήσεις.

Προσευχόταν συνέχεια καί φαίνεται ὅτι εἶχε πρόγραμμα. Τό παιδί πού τόν ὑπηρετοῦσε, πήγαινε γύρω στίς 10:00 τό πρωΐ καί πάντα ἐκείνη τήν ὥρα διάβαζε τήν παράκληση τῆς Παναγίας. Ὅταν τελείωνε καί ἔπιαναν τήν κουβέντα, πάντα γιά πνευματικά θέματα, κινοῦσε τά δάκτυλα τοῦ χεριοῦ του καί ψυθίριζε μέ τό στόμα τήν Εὐχή. Αὐτό τό ἔκανε συνέχεια, μέχρι νά φύγη ὁ ἐπισκέπτης. Ὁ κόσμος πού πήγαινε νά τόν δῆ, ὑποψιαζόταν τήν πνευματική κατάσταση τοῦ Γιώργου καί τοῦ ἔδιναν ὀνόματα νά κάνη προσευχή, πρᾶγμα πού ἔκανε. Ἔλεγε στούς γονεῖς νά προσέχουν τά παιδιά τους ἀπό τήν τηλεόραση. Ὁ ἴδιος δέν ἔβλεπε τηλεόραση. Ὅταν ὁ πατέρας του ἄνοιγε τήν τηλεόραση, αὐτός φρόντιζε νά ἔχη γυρισμένη τήν πλάτη καί νά διαβάζη.

Ποτέ δέν βγῆκε παράπονο ἀπό τό στόμα του γιά κανέναν, οὔτε λόγος κατακρίσεως. Ἦταν ὅλοι καλοί, ἔτσι τους ἔβλεπε, καί δικαιολογοῦσε τίς παραβάσεις τους λέγοντας ὅτι ἄθελά τους ἔκαναν αὐτά πού ἔκαναν. Εἶχε μιά κοπέλλα ἀλλοδαπή, πού μαζί μέ τόν πατέρα του τόν περιποιόταν, γιατί ἡ μάννα του ἦταν ἀνύμπορη. Ἡ κοπέλλα αὐτή πολλές φορές τόν χτυποῦσε ἤ τόν κακομεταχειριζόταν, ἀλλ’ αὐτός δέν ἔλεγε τίποτα. Τό δεχόταν μέ ὑπομονή ὡς ἄσκηση.

Μία ἡμέρα τό παιδί πού τόν βοηθοῦσε, πῆγε καί τόν βρῆκε σχεδόν γυμνό στο κρεββάτι καί τά παράθυρα ἀνοικτά, μῆνα Ἰανουάριο. Σέ ἐρώτηση «γιατί δέν τούς λές νά σέ σκεπάσουν ἤ νά βάλουν ἕνα ροῦχο πάνω σου», ἀπαντᾶ: «Ἄστους, ἔχουν κι αὐτοί τά δικά τους». Νά σημειώσωμε ὅτι τό κορμί του ἀπό τό κρύο εἶχε γίνει σάν πάγος.

Κάποια στιγμή χρειάστηκε νά περάση ἀπο Ἰατροσυμβούλιο γιά κάποιο ἐπίδομα. Μέ πολλή ἀδιαφορία καί περιφρονητικά, ἕνας γιατρός τοῦ ἔσφιξε τό χέρι, γιά νά δῆ ἄν ἔχη δύναμη καί πόση, καί τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι καλά, χωρίς νά τοῦ δώσουν τό βοήθημα πού δικαιοῦτο. Ὁ Γιῶργος δέν εἶπε τίποτα, οὔτε διαμαρτυρήθηκε, οὔτε παραπονέθηκε καί ἔφυγε.

Ζοῦσε σάν μοναχός. Ἦρθε καί ἔφυγε ἀπαρατηρητος. Δέν τόν ἤξερε κανένας καί δέν ἤθελε νά τόν ξέρουν. Κρατοῦσε τό πρόγραμμά του καί ἔκανε τήν ἄσκησή του στήν ἀφάνεια, ποθοῦσε τόν Χριστό καί ἤθελε νά πάη κοντά του.

Κάποια φορά σαράντα ἡμέρες περίπου πρίν κοιμηθῆ, λέει στό παιδί πού τόν ὑπηρετοῦσε: «Ἔφτασε ὁ καιρός πού θά ντυθῶ γαμπρός!». Τό παιδί ὑπέθεσε ὅτι ἄρχισε τό μυαλό του νά ἐπηρεάζεται λόγω τῆς ἀσθένειάς του καί σκέφτεται γιά

παντρειές. Γιά νά μην τόν στενοχωρήση, τοῦ εἶπε: «Ἄ! Πολύ καλά!». Ὅταν κοιμήθηκε, τό παιδί δέν κατάφερε νά παρευρεθῆ στήν κηδεία, ἀλλά κάποιος ἔφερε μία φωτογραφία πού ἦταν στό φέρετρο ντυμένος γαμπρός. Τόν εἶχαν ντύσει μέ κοστούμι καί γραβάτα. Τότε κατάλαβε τί ἐννοοῦσε ὁ Γιῶργος. Πράγματι ντύθηκε γαμπρός. Ὁ Γιῶργος προεῖδε τόν θάνατό του, γι' αὐτό ἔλεγε ὅτι θά ντυθῆ γαμπρός. Ἐδῶ νά ποῦμε ὅτι ποτέ πρίν, λόγῳ τῆς κατάστασής του, δέν φόρεσε κουστούμι!

Τήν προηγούμενη ἡμέρα πρίν πεθάνη, τόν πήγαν στίς πρώτες βοήθειες. Περίμεναν μέ τίς ὧρες γιά νά τόν δοῦν οἱ γιατροί. Κάποια στιγμή λερώθηκε. Τό εἶπαν στούς γιατρούς καί εἶπαν ὅτι θά τόν ἀλλάξουν. Τό παιδί πού τόν πῆγε, κάποια στιγμή χρειάστηκε νά φύγη, γιατί εἶχε τήν γυναῖκα του ἕτοιμη νά γεννήση καί ἡ ὥρα πέρασε, χωρίς νά γίνη τίποτα. Ἦταν μεσάνυκτα. Τότε ὁ Γιῶργος θυμήθηκε ὅλους τούς γνωστούς καί παρήγγειλε νά τούς διαβιβάσουν τά χαιρετίσματά του. Πρίν φύγη, ἤθελε νά τούς ἀποχαιρετήση, ἔστω καί ἀπό μακριά. Τό πρωΐ πού πῆγε τό παιδί, πού τόν ὑπηρετοῦσε νά τόν δῆ, ἦταν λερωμένος, ὅπως τόν ἄφησε. Δέν τόν ἄλλαξαν, προφανῶς ξέχασαν, ἀλλά καί αὐτός δέν διαμαρτυρήθηκε.

Τό πρωΐ 6:00 ἡ ὥρα τοῦ Σαββάτου ἔπεσε σέ κῶμα καί 11:00 ἡ ὥρα κοιμήθηκε. Ἡ ψυχή του πέταξε κοντά στόν Χριστό πού ἀγάπησε τόσο. Ἔζησε καί ἔφυγε σάν ἕνα πετεινό τοῦ οὐρανοῦ στίς 18 Φεβρουαρίου τό 2012 ἡμέρα Σάββατο, σέ ἡλικία 48 ἐτῶν. Ὅπως ἔζησε περιφρονημένος καί ταπεινός, ἔτσι ἔγινε καί ἡ κηδεία του. Τόν ἔβαλαν σέ ἕνα ἀγροτικό καί τόν πῆγαν στό χωριό του γιά τήν κηδεία. Ἐκεῖ πού εἶναι, εὐχόμαστε νά πρεσβεύη καί γιά μᾶς.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

[Από το βιβλίο: "Ασκητές μέσα στον κόσμο" (Τρίτος τόμος). Εκδότης ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ» Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Απρίλιος 2020]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)